

Krigens lov.

Vi er i krig. Og «vi», det er du og jeg, det er først og fremst vi unge. Vi må seire i denne krigen. Vi vil seire. Du vil det, alle nodmenn vil det.

Men er vi sterke nok? — Vi har mektige allierte. Men vi må ta vår torn, vi og, på ett eller annet vis, — la det så koste livet!

Soldatene på den andre siden er harde folk. De stryper ham som står i veien for dem, om han ikke er for snar. De er ikke noe ideal for oss, men vi kan ikke være dårligere stridsmenn vi enn dem!

Les hva en tysk journalist-soldat skrev i «Das Reich» den 22 mars:

Det gjaldt ikke lenger øye for øye, tann for tann, for hvert kostbart tysk øye som brast, sulter vi etter tusener av fiendens. — Vi har ennå igjen å slå den siste bolsjevik med mann og hest og vogn, før vi vil sette oss ved den varme ovnen hjemme, vi må en å først hevne hver meter som gikk tap for oss denne vinteren som vårt eget myrjede bær, og vi må hevne hver kamerat og venn som falt! — All lengt etter heimen, etter kona, etter et liv uten fare, alt det er ingenting mot lengten etter en ny og enda skjønnere og enda blodigere krig.

Den tyske djevelen — et menneske skriver ikke sånt — er fylt av kampånd og kampvilje; en utspekulert, rasende hit-propaganda har gjort ham til et sånt udyr som vil «hevne» frer med jord han har «tapt» i striden mot dem som eier denne jorda. Å utfrydde en sånt mann, må være å gjøre verden en stor tjeneste. Men skal vi få ham og kameratene hans av veien, så vi kan puste fritt igjen her i Norge, trenger vi norske gutter — og jenter med — som lengter mindre etter ro og fred vel kakkelønnen er en etter strid for frihom og en verden der virkelige mennesker rår. Vi må vaske lusa av lørøppen med blod! sa general Fuge til oss. Jernmalm i blodet! skrev en annen god nordmann.

Krigens lov er en jernhard lov. Vi må lyde den, koste hva det koste vil. Den som bryter denne loyen, må gå under. Og den dagen budstikka går, da er svaret: Vi er beredt! — Skam få den som sviker!

FORSTÅR DU nytten av det illegale («ulovlige») arbeidet? Da forstår du å holde kjef! Slarv og vettløse skader Norges sak.

Hitlers bønn til norsk ungdom.

Nazistene har atter skjnt ut gatene med sine store, stygge plakater. Det er ei ny skammelig oppmoding til ungdommen. «Meld deg til Waffen SS eller til den norske legion.» Quisling har lovt Hitler så mye ungdom har kan i den nyttelese striden dette villdyret fører mot alle fredelige folk. Men sia nå lærerne ødela alt for Quisling, etter det han sjøl sa, er det klart at en tvangsmobilisering av nordmennene er umulig. Og nå trenger Hitler mere soldater enn noen gang. Han er på frieri både her og der. Og så skal enda flere nordmenn lokkes ut i ulykka. Vi veit at alle de nordmenn som har meldt seg til tysk tjeneste er tvunget til det, de var forbrytere eller åndelige krøplinger. Noen få var kanskje bleid av den tyske propaganda og drømte om å bli noe stort i det nye Europa. Bittert har de fått angre sin tåpelighet. Og nå er det kommet dit at ingen nye melder seg til tjeneste, og etter mange gagnløse oppmodinger i pressa kommer så plakaterne. De framstiller en godfjottet norsk gutt som står og tar en SS-mann i handa. SS-mannen derimot har villdyrdraget over seg. Heile ansiktet er hardhet, grusomhet og voldslyst. Alle de ugjerninger og brotsverk en slik mann har gjort seg skyldig i har satt sitt merke på ham. Det ligger noe av terror over ham. Så vil nazistene at unge nordmenn skal gi ham sin «broderhand». Vi skal være brødre av illgjerningsmenn.

Heldigvis tjener disse plakaterne det stikk motsatte av sitt formål. De avspeiler tydelig den store skildnaden mellom norsk ungdomslynne og tysk voldsmentalitet. — Norsk ungdom svarer et klart nei til disse plakaterne som bare minner om de voldsverk tyskerne har øvet her i landet fra første stund de kom hit. Med trygg tillit til framtida følger ungdommen den veien de djerpe norske lærerne har staka opp. Plakatene minner om hvordan tyskerne tvang like til norske barn framfor seg til vern her i landet, om de bygder som er avsvidd, om de hundre norske som er blitt skutt.

Våre brødre og åndsfrrender i dag er ikke SS-mennene, men siviliserte humane mennesker som vi bare finner mellom Hitlers fiender.

NORSK UNGDOM

Nr. 3

Juli 1942

1. årgang

Tvangsutskrivninga.

Nasjonalsosialismen går i sommer inn i sin siste døds-kamp på de russiske stepper. Millioner av tysk ungdom vender aldri mer tilbake. Tyskland har under ett års krig mot Sovjetsamveldet mistet 3.5 millioner tyske menn på slagmarken, omlag det dobbelte av det de mistet under hele forrige verdenskrig. Mange flere millioner er tatt til fange eller ligger som krøplinger på militær-lasarettene. Tyskland mangler i dag mannlig arbeidskraft til å sette inn i sin krigsmaskin på frontene og bak frontene i Tyskland og de hærtatte land. Litt etter litt blir så folkét i de hærtatte landa tvangsmobilisert til Tysklands krigspolitikk. Hundretusen på hundretusen polske og franske arbeidere, arbeidere fra Italia, Belgia, Holland osv. er tvangssendt til tysk militærarbeid. Nå er turen kommet til nordmennene. Det er alt rekvirert tusenvis norske arbeidere til slikt arbeid. Hvor mange vet ingen sikkert enna men en del er alt sendt. De norske arbeidere vet hva det gjelder. De vet at de vil bli brukt til krigen mot sitt eget folk og mot våre allierte. Og de vet også hva deres oppgave blir: gjøre sitt til å ødelegge den tyske krigsmaskin, organisere sin egen fridoms-krig.

Norske arbeidere har sendt ut dette oppropet.

Landsmenn!

Tyskerne tvangsmobiliserer alle erobrede nasjoners mannlige og kvinnelige arbeidere til å være med på å befeste sin egen undertrykkelse. Tyskernes mål er å gjøre også vårt land til en uinntagelig festning. Den tils rekkelige arbeidskraft kan ikke lenger skaffes ad frivillighetens vei. Følgen er tvangsutskrivning.

Skal vi være med på å befeste vårt eget slaveri? NEI og atter NEI: Vi kan ikke føre krig mot oss selv!

Tusener av landsmenn utenfor landets grenser deltar i krigen med sitt liv som innsats. Andre tusener deltar aktivt i den daglige

kamp her hjemme. Nordmenn pines og plages i fengsler og konsentrasjonsleirer.

Skal vi være med på å befeste dette slaveri? NEI! La tyskerne utføre sitt krigsarbeid selv. Du som blir tatt ut til slikt arbeid: NEKT Å REISE!

Hvis det blir nødvendig så må de som kan forsvinne fra sitt hjemsted. Tenk ikke på det økonomiske spørsmål. Ingen skal lide nød for sin overbevisnings skyld!

Vis tyskerne at norske menn og kvinner ikke lar seg mobilisere til deres brutale krigsmaskineri! Husk lærernes stolte og heltemotige holdning. Vis hele verden at de norske arbeidere ikke lar seg tvinge til å utføre bestigningsarbeid mot sitt eget fedreland.

Den frie fagbevegelse

Norsk ungdom husker både lærernes heltemotige kamp i vinter og Osloarbeidernes store innsats i septemberdagene i fjor høst. De står beredt til ny kamp og nye ofre. Gjennom sin organiserte sabotasje av alt som har med tyskerne og deres norske lakeier å gjøre vil de gjøre sitt til å bryte ned fiendens krigsmaskin. Deres oppgave er å utbygge og organisere vår egen fridoms-kamp på den ytre og indre front.

Er nasismen noko nytt?

Ein av dei ting nasistane slår om seg med er at nasismen er noko nytt som kjem like som av seg sjøl og tek plassen til noko utlevt. Vi skal ikkje nekte at sjølve ordet enno for eit tiår sidan var eit ukjent omgrep for dei fleste folk i Europa, og at folk har lært det nye ved nasismen heller snøgt, men vi vil berre legge til at det finst få normale siviliserte mennesker som ikkje ynskjer dei aldri hadde høyrte ordet eller fått røyne kva nasismen var. Jamvel mellom tyskarane går vel utan tvil dei fleste med eit stille ynskje om at dei ulykker nasismen har ført over land og individ ikkje hadde hendt. Dei store og små Gøbbels'ar kan nok tale fagert om dei store ting nasismen har ført til i Europa, men jammerskrika fra fengsla elden frå byg-

dene som vart avsvide, klagemåla: å lekkjelagde menn, kvinner og born. skil når saga ein gong har sett villdyrmerket på Hitler og Himmler, brenne seg inn i minnet til dei komande ætter og for alltid vitne om at ei større forbanning enn nasismen har aldri tyngd over verda.

Hardstyre og hjarteløyse har ned igjennom tidene ført med seg mykje lidning men aldri i mannesetta si søge har dei styrande i nokon stat målmedvete reindyrka sadismen og gjort han til grunnlag i riksstyringa. Ymse ville høvdingar i gamal tid har ofte synt det umenneskelege ved mennesket, og 30-årskrigen i Europa var ein ting vi kan tenke tilbake på. Men dette var alt planlaust forfyljing, og er såleis på eit vis tilgjengeleg. I et nye ved nasismen, det som gjer at vi ikkje kan samanlikne han med noko vi kjennar før, er dette. Nasismen er den første freistnad som i det heile har vorte gjord på å gjera tortur og hjarteløyse til grunnlag for politisk maktauke, første freistnaden på å sette uttenkt vondskap i system. Det er dette folka i Europa har fått røyne på få år.

Og det er dette vi nordmenn har fått lært. Det er berre synd at vi lærde det for seint så mange av oss. Det var med mange slik det no er med den svenske justisministeren: opplysningane frå dei tyske konsentrasjonsleirane i Noreg og andre hærtekte land var for uhyggjelege til å bli trudd. Segers bok om desse ting, som er kom på norsk, tok ikkje mange alvorleg. I staden gav mange av storblada våre spaltemom til forkledde nasistar som jekk til åtak på dei som alltid har skjona kva nasismen var og kva han måtte føre til. Dei vart kalla fårlege marxistar. No i dag ser vi at nasismen ikkje kom brått av seg sjøl men kom frå første stund forkledd i pressa vår med lygn og svik i sitt fylgje. Og han tok ikkje plassen etter noko utlevt men sådde vondskaps frø i veike sjeler. Nasismen var frå første stund ein kamp mot dei byggjarde gode krefter og er det i dag meir enn nokon gong. Han var ein politikk for dei abnorme og sinnssjuke, for slike som ikkje kjende menneskeleg moral og god vilje. Derfor ser vi at våre heimlege nasistar høyrer med til dette menneskeslaget. Dei er brotsmenn, tjuvar og kjeltringar. Ein stor slump av dei har i si tid gjort seg skyldige i kassesvik vore tjuvar eller vore på sinnssjukehus. Det einaste nye nasismen har ført med seg inn i landet vårt

Tyranniet av guds nåde.

De nyordinerte baglerbispene i Norge sendte for ei tid sia ut et opprop gjennom den «norske» presse. Det er folkets plikt å lyste øvrigheten. «Den som setter seg opp mot øvrigheten, står guds ordning imot. Øvrighet er den til en ver tid rådende makt som gud ved dom eller nåde har gitt herredømme i et land» heter det i oppropet. Dette er bibelens klare ord, for sikkerhets skyld viser en til ett eller annet skriftsted, så det skulle ikke være gjenstand for tvil lenger at Quisling er innsett av gud. Det har tidligere vært dosert fra samme kant at et statsoverhode ikke har sin makt fra folket men fra gud, Quisling står således ikke til ansvar for det norske folk heller.

Sj isagt. Hva skulle ellers Quisling med biskopper?

Og dette skal være nyordning!

Vet ikke de herrer la dessvikere at dette er tyrannens gamle stridsrop gjennom hundreår i kampen mot sitt eget folk. Hver norsk gutt og gjente med alminnelige skolelærerskaper i historie vet det.

Dette minner oss atter om at striden for folketyrret i dag ikke er en ny strid av i går, men går hundreår tilbake. Og fram fra historiens gamle våpenarsenal drar våre «nyordningsmenn», av i dag de samme gamle våpen som ble brukt den gang. Men nå er de rustne av elde. Tyrannene den gangen, enten de nå kalte seg konge, keiser eller isar, brukte også bibel og gudsord, mørkemakt og terror for å gi sin makt en guddommelig glans, plasere seg side om side med vårherre sjøl. Misnøye med «føreren» var også den gangen tolket som opprør mot gud. Folket hadde altså ingen ting å kreve, bare å lyste blindt. For sikkerhets skyld ble også bibelen av og til forbudt lesning, om det var et spørsmål det kunne bli tvil om.

Alle folk har hatt slik «guddommelige» tyranner å kjempe mot. En elskmennere og amerikanerne hadde sine Charles'er og James'er, franskmennene sine Lu'vig'er.

er dette: han har lagt landsstyringa i hendene på usætande folk, på brotsmenn. I heile Noregssoga kan vi ikkje finne noko liknande.

Derfor står og alt som er norsk i dag i mot dette unorske og unasjonale, i mot sin dødsfiende, nasismen. I første lina står norsk ungdom.

russerne sine Nikolai'er og Paul'er og vi nordmenn har sikkert hatt de fleste, både de dansk-tyske Christian-Fredrik'er og de storsvenske Karl-Gustaver. Over alt ble disse tyrannene ribbet for sin «guddomsglans». Folket marsjerte opp. Det så at tyrannens makt var bygget på folkets avmakt, at folket kan være tyrannen foruten, men tyrannen et krek når folket nektet ham sitt slit og arbeid. Og folket tok sin rett. De valgte seg sine styresmenn sjøl, og i dag fører folkene krig for sin rett med sine egne styresmenn i brodden, enten de nå heter konge eller president. Og de fører krigen mot ætlingene av disse gamle tyranner som har mistet sin guddommelige «rett». Kongedømmet av guds nåde ble tyrannens «rett» til enevelde kalt den gagen.

Tyranniet av guds nåde kan vi kalle det i dag.

Vi er ikke særlig skriftkloke. Det kan gjerne være at alle parter kan finne noe for seg i bibelen, slik som det alltid har hendt før. Vi har også hørt om en viss fyr som er særlig flink å snu opp ned på bibelstedene så det ser helt «innlyserde» ut. Men vi vet også at bibelens ord og ånd fikk størst slagkraft når de ble vendt mot tyrannene sjøl. Særlig tenker vi nå på de fattige tyske bønders opprør mot sine tyranner under den tyske reformasjon. De var ledet av bondepresten Münzer, som sjølsagt også ble avsatt og de var reformasjonens mest trofaste soldater. Her ble ikke de bibelske skrifter brukt til å «bevise» fyrstenes «rett» til utplyndring av folket, men derimot fant disse fattige bønder at denne utplyndring i form av livegenskap, hoveriarbeid og renteutsuging var direkte i strid med skriftens ord, og ikke bare ga dem rett men også plikt til å fjerne sine tyranner.

Slik talte fattige tyske bønder en gang til sine tyranner. Og det norske kristenfolket har hele folket bak seg i dag i sin tale til baglerbispene og tyrannene bak dem.

Russiske fanger i Norge.

Noen norske bryggearbeidere var en gang her i vår vitne til en hendelse som i øllsinne og uhygge varsler om den framtid alle Europas trelle kan vente seg av den germanske nyordning.

Det hadde kommet en større tysk lastebåt til brygga og straks etter kjørte det opp et lokomotiv med en rekke vogner som det

står «40 mann og 8 hester» på. Etter noen fryktelige kommandobrøl kom det fram fra båtens indre noen hundre russiske fanger. Det var unge kjekke karer som gjorde et langt bedre inntrykk både hva figur og utseende angår enn mange av de ariske halv-mennesker vi ser i Oslogatene i dag.

De russiske fangene ble stilt opp på linje og fikk en brysk ordre om å levere fra seg det de hadde. Ingen av dem som så på vilnoensinne glemme de russiske kameratene der de stod og tok fram det vesle de hadde av personlige eiendeler heimefra. Og enda mindre kan noen glemme det uhyggelige syn de ble vitne til, da de tyske udyrene oppda et at enkelte hadde forsøkt å stikke noe unda. Det var uskyldige ting som et bilde eller et brev fra sine kjære, eller noen tobakksgryn. Ingen ting av dette kunne skade den tyske krigsmakt, men straffes skulle de. Alle som hadde gjemt unda noe måtte kle av seg og legge seg på kne. En tysker fikk så bak seg å ga ofrene en 20—30 slag med en tjukk lærreim over ryggen. Dersom russeren bøyet unda for å ta av for slagene, var det straks et annet udyr som stampet ham i brystet eller magen med geværkolben.

Flere av de norske bryggearbeidene greidde ikke å holde tilbake sitt raseri mot de tyske bødlene. De ble straks arrestert.

Norsk ungdom

kan være stolt over å ha holdt fronten i over to år. Noen uslinger hadde vi i rekkene, litt frafall har vi hatt. Men det styrket oss bare å bli kvitt dette bunnfallet, det rensket rekkene. De gjentene som i denne tida har sett det som sin viktigste oppgave å «ta seg av» tyskerne, har vi aldri reknet med. Tyskerne sjøl vil nok sørge for at disse får sin «lønn».

Det er vi gutter og jenter som ble landet og folket trofast i fornedrelsen, åndens og hændens arbeidere som skal bygge og drive landet videre fram når vår fridom er vunnet tilbake. Vi fører sammen med all verdens ungdom i dag en kamp på liv og død mot samfunnets og menneskehetens parasitter som har angrepet oss. Det er med disse parasitter som det er med de fleste bakterier. En ble ikke var dem før de hadde satt seg godt fast og sjukdommen brøt ut. Så må lege tilkalles. Verdens dyktigste spesialister arbeider på spreng i dag for å befri menneskeheten fra alle tiders største pest.

dene som vart avsvigde, klagemåla: å lekkjelagde menn, kvinner og born. skil når saga ein gong har sett villdyrmerket på Hitler og Himmler, brenne seg inn i minnet til dei komande ætter og for alltid vitne om at ei større forbanning enn nasismen har aldri tyngd over verda.

Hardstyre og hjarteløyse har ned igjenom tidene ført med seg mykje lidning men aldri i manneætta si søge har dei styrande i nokon stat målmedvete reindyrka sadismen og gjort han til grunnlag i riksstyrringa. Ymse ville høvdingar i gamal tid har ofte synt det umenneskelege ved mennesket, og 30-årskrigen i Europa var ein ting vi kan tenke tilbake med gru på. Men dette var alt planlaus forfyljing, og er såleis på eit vis tilrøveleg. I et nye ved nasismen, det som gjer at vi ikkje kan samanlikne han med noko vi kjemmer før, er dette. Nasismen er den første freistnad som i det heile har vorte gjord på å gjera tortur og hjarteløyse til grunnlag for politisk maktauke, førtse freistnaden på å setta uttenkt vondskap i system. Det er dette folka i Europa har fått røyne på få år.

Og det er dette vi nordmenn har fått lært. Det er berre synd at vi lærde det for seint så mange av oss. Det var ried mange slik det no er med den svenske justisministeren: opplysningane frå dei tyske konsentrasjonslegra i Noreg og andre hærtekte land var for uhygjelege til å bli truidd. Segers bok om desse ting, som er kom på norsk, tok ikkje mange alvorleg. I staden gav mange av storblada våre spaltemom til forkledde nasistar som jekk til åtak på dei som alltid har skjona kva nasismen var og kva han måtte føre til. Dei vart kalla fårlege marxistar. No i da ser vi at nasismen ikkje kom brått av seg sjøl men kom frå første stund forkledd i pressa vår med lygn og svik i sitt fylgje. Og han tok ikkje plassen etter noko utlevt men sådde vondskaps frø i veike sjeler. Nasismen var frå første stund ein kamp mot dei byggjarde gode krefter og er det i dag meir enn nokon gong. Han var ein politikk for dei abnorme og sinnssjuke, for slike som ikkje kjende menneskeleg moral og god vilje. Derfor ser vi at våre heimlege nasistar høyrer med til dette menneskeslaget. Dei er brotsmenn, tjuvar og kjeltringar. Ein stor slump av dei har i si tid gjort seg skyldige i kassesvik vore tjuvar eller vore på sinnsjukehus. Det einaste nye nasismen har ført med seg inn i landet vårt

Tyranniet av guds nåde.

De nyordinerte baglerbispene i Norge sendte for ei tid sia ut et opprop gjennom den «norske» presse. Det er folkets plikt å lystre øvrigheten. «Den som setter seg opp mot øvrigheten, står guds ordning imot. Øvrigheten er den til en ver tid rådende makt som gud ved dom eller nåde har gitt herredømme i et land» heter det i oppropet. Dette er bibelens klare ord, for sikkerhets skyld viser en til ett eller annet skriftsted, så det skulle ikke være gjenstand for tvil lenger at Quisling er inneatt av gud. Det har tidligere vært dosert fra samme kant at et statsoverhode ikke har sin makt fra folket men fra gud, Quisling står således ikke til ansvar for det norske folk heller.

Sj isagt. Hva skulle ellers Quisling med biskopper?

Og dette skal være nyordning!

Vet ikke de herrer la dessvikere at dette er tyrannens gamle stridsrop gjennom hundreår i kampen mot sitt eget folk. Hver norsk gutt og gjente med alminnelige skolelærskaper i historie vet det.

Dette minner oss atter om at striden for folketyrret i dag ikke er en ny strid av i går, men går hundreår tilbake. Og fram fra historiens gamle våpenarsenal drar våre «nyordningsmenn» av i dag de samme gamle våpen som ble brukt den gang. Men nå er de rustne av elde. Tyrannene den gangen, enten de nå kalte seg konge, keiser eller isar, brukte også bibel og gudsord, mørkemakt og terror for å gi sin makt en guddommelig glans, plasere seg side om side med vårherre sjøl. Misnøye med «føreren» var også den gangen tolket som opprør mot gud. Folket hadde altså ingen ting å kreve, bare å lystre blindt. For sikkerhets skyld ble også bibelen av og til forbudt lesning, om det var et spørsmål det kunne bli tvil om.

Alle folk har hatt slik «guddommelige» tyranner å kjempe mot. En elskmennere og amerikanerne hadde sine Charles'er og James'er, franskmennene sine Ludvig'er.

er dette: han har lagt landsstyrringa i hendene på usætande folk, på brotsmenn. I heile Noregssoga kan vi ikkje finne noko liknande.

Derfor står og alt som er norsk i dag i mot dette unorske og unasjonale, i mot sin dødsfiende, nasismen. I første lina står norsk ungdom.

russerne sine Nikolai'er og Paul'er og vi nordmenn har sikkert hatt de fleste, både de dansk-tyske Christian-Fredrik'er og de storsvenske Karl-Gustaver. Over alt ble disse tyrannene ribbet for sin «guddomsglans». Folket marsjerte opp. Det så at tyrannenes makt var bygget på folkets avmakt, at folket kan være tyrannen foruten, men tyrannen et krek når folket nektet ham sitt slit og arbeid. Og folket tok sin rett. De valgte seg sine styresmenn sjøl, og i dag fører folkene krig for sin rett med sine egne styresmenn i brodden, enten de nå heter konge eller president. Og de fører krigen mot ætlingene av disse gamle tyranner som har mistet sin guddommelige «rett». Kongedømmet av guds nåde ble tyrannens «rett» til enevelde kalt den gargen.

Tyranniet av guds nåde kan vi kalle det i dag.

Vi er ikke særlig skriftkloke. Det kan gjerne være at alle parter kan finne noe for seg i bibelen, slik som det alltid har hendt før. Vi har også hørt om en viss fyr som er særlig flink å snu opp ned på bibelstedene så det ser helt «innlyserde» ut. Men vi vet også at bibelens ord og ånd fikk størst slagkraft når de ble vendt mot tyrannene sjøl. Særlig tenker vi nå på de fattige tyske bønders opprør mot sine tyranner under den tyske reformasjon. De var ledet av bondepresten Münzer å snu opp ned på bibelstedene og de var reformasjonens mest trofaste soldater. Her ble ikke de bibelske skrifter brukt til å «bevise» fyrstenes «rett» til utplyndring av folket, men derimot fant disse fattige bønder at denne utplyndring i form av livegenskap, hoverarbeid og renteutsuging var direkte i strid med skriftens ord, og ikke bare ga dem rett men også plikt til å fjerne sine tyranner.

Slik talte fattige tyske bønder en gang til sine tyranner. Og det norske kristenfolket har hele folket bak seg i dag i sin tale til baglerbispene og tyrannene bak dem.

Russiske fanger i Norge.

Noen norske bryggearbeidere var en gang her i vår vitne til en hendelse som i øllsin gru og uhygge varsler om den framtid alle Europas treller kan vente seg av den germanske nyordning.

Det hadde kommet en større tysk lastebåt til brygga og straks etter kjørte det opp et lokomotiv med en rekke vogner som det

står «40 mann og 8 hester» på. Etter noen fryktelige kommandobøl kom det fram fra båtens indre noen hundre russiske fanger. Det var unge kjekke karer som gjorde et langt bedre inntrykk både hva figur og utseende angår enn mange av de ariske halv-mennesker vi ser i Oslogatene i dag.

De russiske fangene ble stilt opp på linje og fikk en brysk ordre om å levere fra seg det de hadde. Ingen av dem som så på vil noensinne glemme de russiske kameratene der de stod og tok fram det vesle de hadde av personlige eiendeler heimefra. Og enda mindre kan noen glemme det uhyggelige syn de ble vitne til, da de tyske udyrene oppda et at enkelte hadde forsøkt å stikke noe unda. Det var uskyldige ting som et bilde eller et brev fra sine kjære, eller noen tobakksgryn. Ingen ting av dette kunne skade den tyske krigsmakt, men straffes skulle de. Alle som hadde gjemt unda noe måtte kle av seg og legge seg på kne. En tysker fikk så bak seg å ga ofrene en 20-30 slag med en tjukk lærreim over ryggen. Dersom russeren bøyet unda for å ta av for slagene, var det straks et annet udyr som stampet ham i brystet eller magen med geværkolben.

Flere av de norske bryggearbeiderne greidde ikke å holde tilbake sitt raseri mot de tyske bødlene. De ble straks arrestert.

Norsk ungdom

kan være stolt over å ha holdt fronten i over to år. Noen uslinger hadde vi i rekkene, litt frafall har vi hatt. Men det styrket oss bare å bli kvitt dette bunnfallet, det rensket rekkene. De gjentene som i denne tida har sett det som sin viktigste oppgave å «ta seg av» tyskerne, har vi aldri reknet med. Tyskerne sjøl vil nok sørge for at disse får sin «lønn».

Det er vi gutter og jenter som ble landet og folket trofast i fornedrelsen, åndens og hændens arbeidere som skal bygge og drive landet videre fram når vår fridom er vunnet tilbake. Vi fører sammen med all verdens ungdom i dag en kamp på liv og død mot samfunnets og menneskehetens parasitter som har angrepet oss. Det er med disse parasitter som det er med de fleste bakterier. En ble ikke var dem før de hadde satt seg godt fast og sjukdommen brøt ut. Så må lege tilkalles. Verdens dyktigste spesialister arbeider på spreng i dag for å befri menneskeheten fra alle tiders største pest.

Bjørnson og tyskerne.

I sin egen åndelige armodsdømme har de norske nasistene hatt et svært strev for å finne fram historiske støttepunkter for sitt svik mot det norske folket, og stadig med like lite held. De gjennomstøver våre klassikere, som de tydeligvis ikke har lest en gang, for å «bevise» at Bjørnson, Ibsen og alle de andre var «storgermanere» og nasister. Nasisten Erling Bjørnson drar land og strand rundt og siterer sin store far som en viss mann siterer bibelen. Vi må tenke på hva et norsk dagblad skrev den gang da Erling dukket opp som amatørpolitiker i Norge og ville svinge seg i været som sønn av vår store dikter: «En har kalt Bjørnsterne Bjørnson B.B. og Bjørn Bjørnson b.b. Erling Bjørnson har nå vist oss at det fins ennå mindre b'er».

Enhver norsk gutt og jente som har lest litt av vår nasjonallitteratur i skolen vet og føler at det ikke er nasistene, men vi som kjemper for død over nasismen som er arv-takere etter våre store åndshøvdinge i norsk historie og som fører deres kamp videre. Mot nasistenes sitatfuske fra våre klassikere skal vi denne gangen vise hva Bjørnson mente om den imperialistiske preusserånden i det tyske folket som i dag har slått ut i lys lue gjennom nasjonalsosialismen. Under krigen mellom Østerrike og Preussen i 1866, som tyskerne har det fulle og hele ansvaret for, skrev Bjørnson til sin venn Ibsen: «Bevare oss gud hvis en så brutal makt som Preussen skulle få overherredømmet. Dette lands historie kjenner ingen edelmødighet, frihet og skjønnhet, bare maktutvidelse ved alle midler, og helst de harde og lumske. Den preussiske logikk blir i tilfelle seier over hele linjen styringsprinsippet i Europa i de næstfølgende år, og da blir her ikke til å leve. Tyskland må gjerne samles, men først etter å ha øvet rettfærdighet. Dette skjer bare gjennom preussernes ytmykelse.» — Den fransk-tyske krigen i 1870—71 var også en direkte provokasjon fra Preussens side. Bjørnson var

Krisa er nå over. Sjukdommen har kulminert og det går atter fram mot livet. Snart vinner menneskeheten tilbake sine fulle krefter. Og nå kjenner vi symptomene. Verdens ungdom vil sørge for å utrydde denne menneskehetens kreftbassille som nasismen er.

da redaktør av «Folkebladet» og skrev her den 5. nov. 1870: «Når preusserne sin hensikt, da betyr det for Europa i nær framtid nye og ennå frykteligere kriger. Preussen som toneangivende makt ville være en slik hån mot all frihet, all ånd, all sann sivilisasjon at verden umalig kan tåle det». — Bismarck er nå satt fram som Hitlers store foregangs-mann. Bjørnsons dom over Bismarck var ikke nådig. Med hans «militaristiske Tyskland», sier han i et brev til datteren Bergljot i 1890, vil han ikke ha noe å bestille. Bjørnson hadde ikke noe imot et samarbeid med Tyskland, det er riktig nok, og han taler også om noe som en gjerne kan kalle «germansk samling». Men forutsetningen for dette samarbeid var et grunnfestet demokrati og folkestyre, som den gangen bare fantes hos de skandinaviske og angelsaksiske folk. I 1896 skrev han i det tyske tidsskriftet «Zukunft» at tyskerne måtte bli det frieste folk i Europa om det skulle ha noen misjon. Politistyre og militarisme vil han ikke ha noe med, sier han.

Er det grunn til å tro at Bjørnson ville ha forandret mening for Hitlertyskland? Nei, vi tror nasistene kan spare seg.

NS kan ikke en gang lite på de ordførerne de sjøl har oppnevnt. Flere av dem viser seg å være gode nordmenn, som av omsyn til bygdefolket sitt — etter vår mening riktig nok misforstått omsyn — har tatt på seg vervet for å prøve å gjøre det beste ut av situasjonen. Vi har et eksempel fra Modalen, ei bygd på Vestlandet. Ordføreren heter (eller hette) Anders Otterstad. Under lærerstriden protesterte herredstinget i bygda til «ministrene» Stang og Skancke mot behandlingen av lærerne. Det heter i protesten fra ordføreren: «Eg personleg er reint skremd over at våre styrande kan føra folket vårt burt i slike forferdelege tilstand. De herr ministrar skulle ha teke dykk ein tur ut over landet og prøva å koma i kontakt med folket. De skulle då få ei kjensle av korleis det gjerer og brenn i folkesjela. De er på god veg å bryte ned det beste i det norske folket. — Og storparten av det norske folket er baste og bunde og kan ikkje så godt som forsvara seg mot grovaste urett.» — Mannen er sterkt religiøs og NS Vestlandskontor sier han var den mest NS-vennlige mann de fant i bygda. Da kan vi jo tenke oss litt av hvert om hans sambygdinge. Som ordfører ble han sjølsagt karakterisert som ubrukelig etter dette.

28 AUG. 1942

1873

Mappe 85-

Ekspl. 4

År 1942

22/8

Jfr

NORSK UNGDOM

Nr. 4

August 1942

1. årgang

Den totale krig.

Før krigen tok vi uttrykket «den totale krig» nærmest som et slagord. Men vi har siden lært å forstå at den tyske nasisme ikke så det slik. Fra første stund har det for den vært en realitet. Med alle, absolutt alle midler skal krigen føres.

Vi kjenner nå til hvilke midler som blir brukt under krigsoperasjonene: Hensynsløs nedslaktning av innringete tropper, utsletning av byer uten hensyn til sivilbefolkningen, hensynsløs senkning av handelsskip. Nå vel, den overasker oss ikke lenger denne krigsførsel. Vi og våre allierte lar oss ikke lenger terrorisere av den. Vi møter den med de nødvendige midler.

Men det finnes et område hvor vi ennå lar oss overraske. Og det er på den indre front. Sjølsagt er både i vårt og i de andre besatte land holdningen fast. De som er gått over til fienden er så få at de nærmest tjener til å understreke hvor fast og sikker folkets holdning er. Alle er imidlertid ennå ikke klar over at metodene i den totale krig også gjelder på den indre front. Med alle midler forsøker de tyske og «norske» nasister å få oss til å arbeide for seg.

De setter opp sine krav. Når de så møter motstand, innledes forhandlinger hvor det gis løfter som siden brytes, eller de prøver ved hjelp av trusler, fengsling og terror å føre sin vilje igjennom. Og av og til lykkes det for dem. Det er hver gang den passive holdning ikke fører fram. Og gang på gang viser det seg at heller ikke vi i vårt land kommer forbi det som folk i andre besatte

land nå har lært og trukket konsekvensen av: Også på den indre front må den totale krig møtes med aktiv motstand, med den totale krigs midler.

Dette gjelder ikke minst arbeidslivet. Mange hevder at «krigen må gå sin gang og vi må leve». Men her må vi være klar over: at for krigens gang er vi medansvarlige. Norge er i krig. Og vel skal vi leve, men vi må kjempe for å leve. Vi kan ikke hverken forfete honrarer eller timelønn stille oss til tjeneste for den tyske krigsmakt, vår fiende.

På østfronten møter Hitler-Tyskland i dag sjøl den totale krig hvor det russiske folk ofrer alt. Den enkelte setter sitt liv inn, sammen ofrer de sine samfunnsverdier for at fienden ikke skal dra nytte av sine erobringer. Gruppevis blir de igjen bak fiendens rygg for å forstyrre tilførselslinjene og gjøre innhugg i fiendens rekker. I Jugoslavia kjemper 150 000 frivillige sin hensynsløse kamp mot aksemaktenes tropper som koster fienden store tap og tvinger den til retrett. I Tsjekkoslovakia, Frankrike og i Holland skjerpes motstanden. Ødeleggelse av den tyske krigsmaskin står her på dagsordenen.

Også vi må på den indre front møte fienden med en aktiv holdning. Vår sterke passive holdning hindrer ikke den tyske krigsmakt i å utnytte oss i sin krigstjeneste. En sterk aktiv holdning skal forhindre det, koste hva det koste vil.

Derfor: Ikke en nordmann til «frivillig» arbeid på de tyske anlegg. Alle som kan må undra seg tyskernes tvangsutskrivning.

Dette krever vi unge i dag av oss sjøl.